ΕΤΟΣ Α'. — ΑΡΙΘ. 75. Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1880

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθήναις φρ. 18—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρ. φρ. 16—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.— Τὸ νέον μας ἔνδυμα. — Φροῦ-Φροῦ. —Φρέσκα-Φρέσκα.—Τὰ παίρνει (ποίημα).—Καραμέλες.— Κεφαλλονήτικα (Ἀναφοραὶ ἐπιστράτων, ἑλληνοτουρκικαὶ διαχύσεις). —Παιδίον ἔτι . . .— Πάτρκι.—Τί θέλω (ποίημα).—ΝΙΝΑ.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΑΣ ΕΝΔΥΜΑ

—

Ἡ Ἑλλὰς ἀπέβαλε τὸ ἱμάτιον τῆς εἰρήνης ἵνα περιβληθῇ τὴν **στρατιωτικὴν χλαμύδα.** Τοιαῦται μεταβολαὶ γίνονται εἰς δύο διαφόρους περιστάσεις· ὅταν ἔχωμεν ἀπόκρεω· ὅταν ἐπίκειται πόλεμος. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀξιωματικῆς, ὡς τὴν ὀνομάζει ὁ βυζαντινίζων *Αἰὼν*, ἀντιπολιτεύσεως, κατώρθωσε καὶ τοὺς δύο αὐτοὺς τόσον ἑτερογενεῖς ὅρους νὰ συμφύρῃ, νὰ ἀναμίξῃ εἰς ἕν. Ἐντεῦθεν εἴχομεν τὰς *Ἀπόκρεω τοῦ Δομοκοῦ*, ἀνταξίας πρὸς τὰς ὀνοδρομίας καὶ σακκοδρομίας τῶν περυσινῶν ἀπόκρεω τοῦ Δήμου Κερκυραίων. Καὶ ἐκείνας μὲν ἔραναν ζαχαρωτὰ αἱ *ντόναι* τῆς *Σπιανάδας*, ἐνῷ μὲ αὐτὰς ἀπεπειρᾶτο ὁ τότε ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος νὰ ζαχαρώσῃ καὶ ἐξευμενίσῃ τοὺς πρέσβεις τῶν μεγάλων δυνάμεων.

—

Αἱ προπαρασκευαὶ τῆς ἐνεστώσης κυβερνήσεως προμηνύουν **πόλεμον** ἢ **ἀπόκρεω ;** Αὐτὸ ἐνδιαφέρει ὅλους μας.

—

Ἐὰν ὑπῆρξε τόπος δεσποτικώτατα κυβερνηθεὶς ἄχρι τοῦδε εἶναι ἡ Ἑλλάς· καὶ πάλιν ἂν ὑπῆρξε τόπος ἀδέσποτος καταντήσας καὶ ἀκυβέρνητος ἕως τώρα διατελέσας εἶναι καὶ πάλιν ἡ Ἑλλάς.

Αὐτὸ τὸ δεσποτικὸν καὶ αὐτὸ τὸ ἀκυβέρνητον μᾶς κάμνει νὰ τρέμωμεν, μήπως περὶ τὸν ἱστὸν τῆς ἐθνικῆς σημαίας ἣν ἐκτυλίσσουν ὡς μάγον ὀπτασίαν προκαλοῦσαν αὐθόρμητον θυσίαν χρήματος, αἵματος, μέλλοντος, ζωῆς, ἐκρέμασαν κρυφὰ κωδωνίσκους, περιέβαλον πολυχρώμους ταινίας καὶ ὅταν ἡ ὀπτασία διαλυθῇ, ὅταν οἱ ὅροι τῆς ἐθνικῆς ἐργασίας πέσουν λειπόθυμοι, ὅταν χαθῇ νεολαία, μαυροφορέσουν οἰκογένειαι, κλονισθῇ ἡ ὑλικὴ εὐημερία, γεμίσουν τὰ πεζοδρόμια ἐπαιτῶν καὶ τῶν προαγωγῶν αἱ αὐλαὶ ὑπάρξεων, αἵτινες ἀντήλλαξαν ἀντὶ ἄρτου τιμὴν, ὅταν οἱ φόροι ἐξογκωθοῦν εἰς χιονοστιβάδα καὶ τὰ δάνεια μεταβληθοῦν εἰς ἀλύσεις, ὅταν ὁ περίγελως συρίξῃ εἰς ἀκοὰς φιλοτιμίας, μᾶς εἴπουν τότε μὲ εἰρωνικὸν μειδίαμα εἰς χείλη ῥυπαρά :

— Δὲν ἦτο σημαία, ἦτο τὸ γαϊτανάκι.

Ἀπὸ τοῦ 1876 ἐφορτώθημεν διακόσια ἑκατομμύρια χρέους, ἀπωλέσαμεν πεντακισχιλίας τὸ ὀλιγώτερον ὑπάρξεις, ἐπληρώσαμεν κραυγῶν Ἑλλάδα τε καὶ Ἀσίαν ὅτι ἐξοπλιζόμεθα, χιλίους ὑπεγράψαμεν προϋπολογισμοὺς ἀξιωματικῶν, ἔσχομεν εἴκοσι τεσσάρων ὡρῶν στάσιν, δημοκρατικοὶ δι' ὀλίγους μῆνας ἐγενόμεθα, διῃρέσαμεν τὸν στρατὸν εἰς σώματα καὶ εἰς μεραρχίας, ἀφῃρέσαμεν ἀπὸ τοῦ ἐθνικοῦ πλούτου διὰ τῆς ἐφεδρείας καὶ τῆς ἐθνοφυλακῆς πεντακόσια τὸ ὀλιγώτερον ἑκατομμύρια ἀξιῶν, ἐμείναμεν ἡμεῖς μόνοι μετέωροι ὡς βλᾶκες ἐν μέσῳ τῆς Εὐρώπης ἐργαζομένης ὡς Ἑκατόγχειρος εἰς τὸ μέγα στάδιον τῆς ὑλικῆς εὐημερίας καὶ τῆς κοινωνικῆς ἐξελίξεως, καὶ **τὴν 10 Μαρτίου 1880** εὑρέθημεν στρατιωτικῶς εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον εἰς ὃ εὑρισκόμεθα πρὸ τοῦ 1876.

Διατί :

—

Ἡ Ἑλλὰς ἐζήτησε πάντοτε νὰ ἔχῃ στρατόν, οὐδέποτε νὰ γίνῃ στρατιωτική.

Διὰ νὰ ἐννοήσητε τὴν μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ὅρων ὑφισταμένην διαφοράν, ὑποθέσατε τὴν Ἑλλάδα ὅλην πτωχὴν, πλὴν πεντήκοντα ὁμογενῶν ἑκατομμυριούχων· θὰ εἶχε τότε πλουσίους, αὐτὴ δὲν θὰ ἦτο πλουσία.

—

Ὁ **στρατὸς** εἶναι τάξις, δὲν εἶναι τόπος, δὲν εἶναι λαός. Ἡ τάξις αὐτὴ εἶναι ὀργανισμὸς παράσιτος ἐν μέσῳ τοῦ ὅλου τῆς κοινωνίας ὀργανισμοῦ. Ἡ θεωρία τῶν μικροσκοπικῶν παρασίτων κατέχει τώρα θέσιν κυρίαρχον ἐν τῇ ἰατρικῇ ἐπιστήμῃ· ἐξηγεῖ πολλὰς ἐπιδημικάς τε καὶ μὴ νόσους. Ὁ ἀὴρ εἶναι διπλοῦς ἀγωγὸς ζωῆς καὶ θανάτου. Ἀπὸ τῆς ἰατρικῆς εἰς τὴν κοινωνιολογίαν ἡ ἀπόστασις δὲν εἶναι μεγάλη. Ἡ κοινωνικὴ ἰατρικὴ ἐξετάζουσα τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν καὶ χωρὶς μικροσκοπίου, μόνον διὰ τοῦ γυμνοῦ

ὀφθαλμοῦ, δύναται νὰ ἀνεύρῃ πηγὴν τῆς νόσου της τὸν παράσιτον στρατιωτικὸν ὀργανισμόν. Ἡ στατιστικὴ θ' ἀποδείξῃ ὅτι ὁ στρατὸς ἔραγε τὴν Ἑλλάδα ὑπὲρ τὸ ἥμισυ δισεκατομμύριον καὶ ὅτι τὸ δισεκατομμύριον αὐτὸ ἤρκει νὰ ἐπιστρώσῃ αὐτὴν δι' ὁδῶν καὶ σιδηροδρόμων, τοῦθ' ὅπερ θὰ ἐδιπλασίαζεν ὡς τώρα τὸν πληθυσμόν, τὰς προσόδους καὶ τὸν νοῦν της. Τώρα ἔμεινεν ἔρημος, πτωχὴ καὶ βλάξ. Θὰ εἴχομεν τὰ Ἰωάννινα πρὸ πολλοῦ χωρὶς νὰ τὰ ἔχωμεν.

—

Ὅλα αὐτὰ διακρυσταλλοῦνται εἰς τοὺς ἑξῆς ἀοιθμούς :

Μᾶς ἐκόστισεν ὁ στρατὸς . . **1,000,000,000**

Μᾶς ἔδωκεν ἀντάλλαγμα . **0 000 000 000**

—

Ἐπὶ τέλους καθ' ἣν ἡμέραν ὠφείλομεν νὰ ἐφαρμόσωμεν νόμον τὸ ὀλιγώτερον πρὸ πεντηκονταετίας τεθέντα εἰς ἐνέργειαν, καθ' ἣν ἡμέραν ὁ νόμος αὐτὸς ἐπρόκειτο νὰ παραγάγῃ αἱματόβρεκτον ἄνθησιν, τὴν ἡμέραν ἐκείνην οἱ εὐφυέστατοι Ἕλληνες **ἐνομοθετήσαμεν** νόμον περὶ γενικῆς στρατολογίας, νόμον ἑρμαφροδίτον, κατεργαζόμενον τὴν Ἑλλάδα καὶ στρατὸν καὶ στρατιωτικὸν ἔθνος. Ἡ αὐτὴ πολυτέλεια περὶ τὴν δαπάνην, ἡ αὐτὴ μωρία τῶν κανονισμῶν, ἡ αὐτὴ ἐξάντλησις τῆς τριετοῦς θητείας. Εἴμεθα πρῶτον διὰ τῶν στρατιωτικῶν μας θεσμῶν **Τουρκία**, ἐγενόμεθα τώρα **γερμανικὴ αὐτοκρατορία**. Εἰδεχθεῖς τότε, γελοῖοι νῦν.

—

Ἔστω. Φαίνεται ὅτι ἀνατέλλει καιρὸς ἔργων, ὄχι νομοθετημάτων.

—

Αὐτὸν τὸν ἀτελέστατον νόμον πρόκειται νὰ τὸν ἐφαρμόσουν οἱ κυβερνῶντες παίζοντες ἢ σπουδάζοντες ; Πρόκειται νὰ τὸν ἐκτελέσῃ τὸ ὑπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν τυραννοῦν ἢ ἐκπαιδεῦον;

Ἡ κυβέρνησις θ' ἀποδειχθῇ σπουδάζουσα ἐὰν τοὺς καταστατικοὺς καταλόγους, οὓς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐπωτερικῶν ἐδημοσίευσεν, ἴδωμεν καταδεικνυμένους ἀκριβεῖς, ἀληθεῖς. Ἐὰν ἀποδειχθῇ ὅτι δέκα ἡλικίαι τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἀπὸ τοῦ 20 ἕως τοῦ 30, παρέχουσιν ἑκατοντακισχιλίους τὸ ὀλιγώτερον στρατιώτας.

—

[Καὶ ἰδοὺ ἀνοίγει ἐργασία διὰ τὸν Βασιλέα, ἀφοῦ δὲν πρέπει ν' ἀνοίξῃ ἐργασία διὰ τὸν λαόν. Ἐὰν ἡ ἀντιπολίτευσις δὲν ἀποδείξῃ ὅτι ἡ κυβέρνησις ἐπρόδωσε τοῦ τόπου συμφέροντα, ἡ κυβέρνησις αὐτὴ πρέπει νὰ μείνῃ ἔστω καὶ μὲ διάλυσιν τῆς βουλῆς, διότι ἡ ἰδία ἀντιπολίτευσις δὲν δύναται νὰ φρονῇ ὅτι θὰ ἐργασθῇ ἐπιδεξιώτερον τῶν νῦν κυβερνώντων. Καὶ ἂς μὴ μᾶς λέγωσιν ὅτι τὸ ὑπουργεῖον δὲν ἔχει ἱκανοὺς ἄνδρας, διότι καὶ τὸ προκάτοχον εἶχε τοὺς κ.κ. Μπούμπουλην καὶ Αὐγερινόν· ὁ δὲ κ. Δεληγιάννης διὰ τὰ ξωτερικὰ εἶναι ὅ,τι ὁ κ. Βούλγαρης διὰ τὰ ναυτικά.]

—

Μὴ ἐπερχομένης ὑπουργικῆς μεταβολῆς, οἱ ἀριθμοὶ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν δέον νὰ γίνουν πράγματα, ἀκόμη καὶ ἂν πρέπει νὰ ἐργασθῇ ἡ χωροφυλακὴ κατὰ τῶν δυστροπούντων.

—

Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν ἔχει ἴσην πρὸς τὴν τῆς ὅλης κυβερνήσεως εὐθύνην.

Εἰς τὸν στρατὸν πρέπει νὰ ἐπικρατῇ πνεῦμα φαιδρότητος.

Νὰ πηγαίνῃς νὰ ἀποθάνῃς ὑπὲρ μιᾶς ἰδέας καὶ νὰ πηγαίνῃς βαρυκαρδῶν διὰ πταῖσμα ἄλλων, αὐτὸ δὲν εἶνε τίμιον.

Ἐντεῦθεν αἱ ὕβρεις, τὰ κτυπήματα, οἱ ἀπόπατοι, οἱ περιορισμοί, αἱ ἄγριαι φωναί, τὰ ἀκατάπαυστα γυμνάσια,

ἢ ἄνευ λόγου διανυκτέρευσις, ὁ μετ' ἀσφυξίας στρατωνισμός, αὐτὰ πρέπει νὰ λείψουν.

Τί εἶνε ὁ λοχίας, ὁ λοχαγός, ὁ ταγματάρχης ; Διδάσκαλοι πληρωνόμενοι διὰ νὰ ἐκπαιδεύσουν στρατιῶτας. Καὶ τί εἶνε οἱ στρατιῶται ; Οἰκότροφοι ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῶν διδάκτρων πληρώνοντες τοὺς διδασκάλους των.

Καὶ αὐτοὶ δὲ καὶ ἐκεῖνοι ὑπὸ ἠθικὴν ἔποψιν εἶναι ἀδελφοί, εἶναι συμπολῖται, εἶναι **κατ' οὐσίαν ἴσοι**.

Ὅλον λοιπὸν τὸ τυραννικὸν παράστημα, λείψανον ἀχρείων χρόνων, πρέπει νὰ λείψῃ.

Ἐνθυμηθῆτε ποία διαφορὰ ὑποχρεώσεων μεταξὺ ἀξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν. Οἱ ἀξιωματικοὶ ἔχουν ὅλα τὰ θέλγητρα. Οἱ στρατιῶται ὅλα τὰ βάρη. Αὐτοὶ λοιπὸν εἶναι μεγαλείτεροι ἐκείνων.

Ἡ τιμὴ τοῦ στρατιώτου εἶναι τιμὴ τῶν ἀξιωματικῶν.

—

Καταστρέψατε τὴν τυραννίαν ἐν τῷ στρατῷ· ἄλλως δὲν θὰ ἔχετέ ποτε στρατόν.

Καλιθάν.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

—

Εἰς προϋπάντησιν τῶν Βασιλοπαίδων ἐστάλη ὁ ὑπουργόπαις τῶν ὑπουργῶν κ. Βούλγαρης.

Ἐπεθυμοῦμεν νὰ μάθωμεν ἂν συνέπαιξαν βώλους, ἀετὸν ἢ κούκλαις. Ὁ κ. ὑπουργὸς πιστεύομεν νὰ διεκρίθη εἰς τὸ τελευταῖον παιγνίδι καὶ νὰ ἔλαβε καὶ κάνὲν μπράβο ἀπὸ τὸν εὐφυῆ Γεώργιον.

—

Μᾶς ἤρεσε πολὺ ἡ ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων μετάφρασις τηλεγραφήματος τοῦ Χαβᾶ, καθ' ὃ αἱ **σκευασθεῖσαι** ὁδηγίαι πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ συνηνωμένου στόλου κτλ.»

Αὐτὴ ἡ «σκευασία» τῶν ὁδηγιῶν εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ περιέχῃ ἑκρηκτικὰς ὕλας, τὸ ὁποῖον προϋποτιθῆσι τὴν ἔκλοσιν νέου Ναυαρίνου.

—

Διὰ τὰ λαγωόψυχα ζῶα τὰ ὁποῖα φεύγουν εἰς Εὐρώπην τὸν νόμον τῆς πατρίδος των ἐκλείσθη εὐτυχῶς καὶ ἡ θύρα τοῦ ἱερατικοῦ σταδίου. Ἡ Σύ οδος δὲν χειροτονεῖ τοὺς μὴ ὑπὲρ τὰ τεσσαράκοντα ἔτη γεγονότας.

Κἀνὲν ἄλλο καταφύγιον δὲν τοῖς μένει εἰμὴ κανδυλανάπται εἰς τὰς συναγωγὰς τῶν Ἑβραίων καὶ τρελλοὶ εἰς τὸ ῥρενοκομεῖον Κερκύρας.

—

Ὑπὲρ τοὺς ἑκατὸν μουσικοὺς αὐλίζονται νῦν ἐν Ἀθήναις καὶ ὅμως μία κηδεία ἀρκεῖ νὰ τύχῃ τὴν ἡμέραν τῆς μουτικῆς τῶν πλατειῶν καὶ αἱ πλατεῖαι μένουν ἔρημοι τῆς τακτικῆς αὐτῆς διαχύσεως.

Ὁ Ἐπιθεωρητὴς κ. Βέλκερ πολὺ φοβούμεθα μήπως δὲν ἐπιθεωρῇ τίποτε.

—

Τὰ δημοτικά μας αἰωροῦνται μεταξὺ μωρῶν καὶ παιδιῶν.

Ὁ δήμαρχος κ. Χωματιανὸς ἀναγγέλλει ὅτι φεύγων ἄφησε δημαρχεύοντα τὸν πρῶτον πάρεδρον, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴν κλαύσῃ καὶ ὁ δεύτερος ἄφησε κ' ἐκείνου μερικὰ καθήκοντα.

Δηλαδὴ ὅταν τινάζῃ ὁ πρῶτος τὸ χῶμα μὲ τὸ φτυάρι κατὰ τῶν Ἀθηναίων, νὰ ῥίχνῃ καὶ ὁ δεύτερος χάριν διατκεδάσεως μερικαῖς φοῦχταις.

—

Εἰς τὴν δευτέραν παράστασιν τοῦ *Ἀνακρέοντος* τοῦ κ. Κορομηλᾶ εἰς τὸν α'Ὀρφέα» ἔγεινε μικρὰ πολιτικὴ διαδήλωσις. Τὰ πολιτικὰ ἰδεώδη τοῦ διευθυντοῦ τῆς *Ἐφημερί-*

ΝΙΝΑ

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

—

V.—ΣΙΜΩΝ ΤΡΙΒΟΥΛΛΙΑΚ.

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

— Ὄχι δὲν μὲ ἐπλήρωσεν ἀκόμη—διέκοψεν ὁ Τριβουλλιὰκ—ἀλλ' ὑπεσχέθη μόνον νὰ μοι πληρώσῃ.

— Ἔστω. Εἴσθε λοιπὸν βέβαιος ὅτι εἶναι αὐτός ;

— Ὁ Τριβουλλιὰκ δὲν ἀπατᾶται Κύριε. Μοὶ ὑπεσχέθη τὴν ἐπιοῦσαν τοῦ ἐγκλήματος νὰ μοι μετρήσῃ δέκα χιλιάδας φράγκων. Ἀλλὰ τὴν ἐπιοῦσαν ὁ κ. Δεσορὲλ εἶχε γείνει ἄφαντος ἀπὸ τῆς κατοικίας του καὶ κανεὶς δὲν εἴξευρε νὰ μου εἴπῃ ποῦ εὑρίσκεται. Ἔκτοτε τὸν ἐζήτουν εἰς ὅλας τὰς γωνίας τοῦ Λονδίνου. Ἀπελπισθεὶς νὰ τὸν εὕρω ἐκεῖ καὶ ὑποπτευόμενος ὅτι ἀνεχώρησεν εἰς Γαλλίαν πεδιβάσθην ἑνὸς στιμμερ καὶ ἔφθασα εἰς τὸ Χάβρ. Ὁ Δεσορὲλ δὲν ἦτο ἐκεῖ. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ὠνομάζετο πλέον Δεσορέλ. Τὸν ἐζήτησα εἰς τοὺς Παρισίους δὲν ἦτο οὔτ' ἐκεῖ, ὅταν αἴφνης ἔμαθον ὅτι τελοῦνται μετ' ὀλίγον οἱ γάμοι ἑνὸς Κόμητος τοῦ Σαὶν-Μὼρ, ὅστις ἀφίχθη πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐκ Λονδίνου καὶ ὅστις ἐκληρονόμει τὴν περιουσίαν τοῦ θείου του, μικρὰ πράγματα, δύο, ἢ τρία ἑκατομμύρια. Χωρὶς νὰ σκεφθῶ πολύ· —Εὕρηκα τὸν κ. Δεσορέλ !— εἶπα κατ' ἐμαυτόν καὶ ἔσπευσα νὰ ζητήσω τὴν ἐξόφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ μας. Ὁ κ. Ἀμεδαῖος δὲν θέλει νὰ με ἀναγνωρίσῃ προχειοιούμενος ὅτι δὲν ἔχει κἀμμίαν ὅλλην σχέσιν μὲ τὸν κ. Δεσορὲλ ἐκτὸς ἴσως τῆς ὁμοιότητος τῆς μορφῆς του. Ἐγὼ ὅμως σᾶς λέγω καὶ εἰμπορῶ νὰ βάλω τὸ κεφάλι μου εἰς τὴν λαιμητόμον ὅτι ὁ κ. Ἀμεδαῖος Κόμης τοῦ Σαὶν-Μὼρ καὶ ὁ κ. Δεσορὲλ, εἶναι ἕνας ἄνθρωπος μὲ δύο ὀνόματα!

Ἐν τῷ μεταξὺ ἁμαξά τις ἔστη πρὸ τοῦ Γραφείου καὶ κατῆλθεν ἀπ' αὐτῆς ὁ Ἐδουάρδος Δωρναί.

Ὁ Τρενὼ, μόλις εἰσῆλθεν ὁ Ἐδουάρδος, ἔστρεψεν ὅλην τὴν προσοχήν του πρὸς τὸν Τριβουλλιὰκ, ὅστις ἀνετινάχθη ἐκ τῆς θέσεώς του ἅμα εἶδε τὸν Ἐδουάρδον·

— Αὐτὸς εἶναι ! Αὐτὸς ! ἀνεφώνησεν, ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἀπεπειράθην νὰ δολοφονήσω !

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐδουάρδος τὸν ἀνεγνώρισε καὶ ὥρμησεν ἐναντίον του.

— Ἰδοὺ ὁ δολοφόνος μου ! ἐφώναζε. Συλλάβετέ τον !

Ὁ Τρενὼ ἐκάλεσεν ἕνα τῶν κλητήρων εἰς ὃν παρέδωκε τὸν Σίμωνα Τριβουλλιὰκ, τὸν ὁποῖον ὡδήγησεν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον.

— Κύριε Δωρναί —εἶπε πρὸς τὸν Ἐδουάρδον— διὰ τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν σᾶς ἐγγυῶμαι ἐγώ ! Δύνασθε νὰ μένετε ἡσυχος. Ὅ,τι ζητῶ παρ' ὑμῶν εἶναι νὰ μὴ εἴπητε εἰς οὐδένα τι.

— Ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν ἱκανότητά σας, ἀπεκρίθη ὁ Ἐδουάρδος καὶ χαιρετίσας ἐξῆλθεν.

Ὁ Τρενὼ μείνας μόνος ἤρχισε νὰ σκέπτηται.

— Τί συμφέρον ἠδύνατο νὰ ἔχῃ—ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν— ὁ Δεσορὲλ ἐξαφανίζων τὸν Ἐδουάρδον ; Τί ἄλλο . . . ἐὰν ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Κόμητος Σαὶν-Μὼρ ἀπέθανε καὶ οὗτος ἐσκέφθη νὰ ὑποκλέψῃ τὴν ἀτομικότητα ἐκείνου καὶ τὸ ὄνομα διὰ νὰ λάβῃ τὴν κληρονομίαν . . . Ἀλλὰ τότε, ἀφοῦ ἐκεῖνος ἦτο ὁ κληρονόμος, ὁ Ἐδουάρδος δὲν ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ τίποτε.—Ἀλλ' ὁ Ἐδουάρδος, ὅστις ἔχανε δύο ἑκατομμύρια εἶχεν ἄμεσον συμφέρον νὰ ἀποκαλύψῃ τὸν δόλον ἐὰν ὑπῆρξεν. Ἄρα ὁ Ἐδουάρδος ἔπρεπε νὰ ἀποθάνῃ.

Μετὰ μικρὰν σιωπὴν ὁ Τρενὼ ἐξηκολούθησε·

— Καὶ ὅμως εἶναι δυνατὸν νὰ συνέβησαν καὶ ἄλλως τὰ πράγματα. Τὸ γεγονὸς τῆς ἀποπείρας εἶναι βεβαιωμένον. Ὁ Κόμης ἴσως ἔχει ὁμοιότητά τινα μὲ τὸν Δεσορὲλ καὶ ὁ Ἐδουάρδος ὡς ἐκ τούτου ἠπατήθη. Ὁ Ἀμεδαῖος πρὸ ὀκτὼ μηνῶν ἀκόμη εἶχε πέμψει ἐκ Βομβάης τὴν φωτογραφίαν του εἰς τὸν Κόμητα ἐντὸς ἰδιογράφου ἐπιστολῆς του. Ὅστις εἶδε τὴν φωτογραφίαν δὲν δύναται ἢ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ παρουσιασθεὶς κληρονόμος εἶναι τὸ πρωτότυπόν της. Ἦ τέλος ὁ Ἐδουάρδος Δωρναὶ πιθανὸν ἐνδομύχως νὰ μὴ ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς ταὐτότητος τοῦ Κόμητος, ἐλπίζων ὅμως ὅτι δύναται νὰ προεβάλῃ τὴν ταὐτότητά του καὶ νὰ τῷ ἁρπάσῃ τὴν κληρονομίαν, νὰ ἔπλασεν ὅλον αὐτὸν τὸν μῦθον, νὰ ἐμίσθωσε τὸν Τριβουλλιὰκ διὰ νὰ παραδοθῇ εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης ὡς ὁ δολοφόνος του καὶ νὰ καταδείξῃ ὡς συνενόχους του τὸν Κόμητα καὶ τὸν Ῥιγώ ! Ἀλλὰ τίς εἶναι αὐτὸς ὁ Ῥιγώ ; Μήπως ὁ Μαρκήσιος Μωρυγνὺ ; Αὐτὸ θὰ τὸ ἀνακαλύψωμεν. Ἐὰν τώρα ὁ Ἀμεδαῖος ἀποδειχθῇ συνένοχος τοῦ Τρεβουλλιὰκ δηλαδὴ Δεσορὲλ, τότε δὲν εἶναι πλέον ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Κόμητος . . .

Ὁ Τρενὼ ἦτο ἀληθῶς στενοχωρημένος καὶ ὅμως ἀφίετο μετ' εὐχαριστήσεως εἰς τοὺς συλλογισμοὺς αὐτοὺς διὰ τῶν ὁποίων ἤθελε νὰ φθάσῃ εἰς συμπέρασμα. Δυστυχῶς ὅμως ἑκάστη ὑπόθεσις εἶχε τὸ συμπέρασμά της καὶ ἑκάστη τὰς πιθανότητάς της. Δύο δὲ ἀλήθειαι ἀντιμαχόμεναι καὶ καθαρῶς ἀντιφατικαὶ δὲν δύνανται νὰ συνυπάρξωσι. Ποῦ ἦτο ἡ ἀλήθεια καὶ ποῦ ἡ πλάνη ; Ἰδοὺ τὸ ζήτημα.

δος, οἱ ἐκδικηταὶ τῆς προδοθείσης πατρίδος καὶ τοῦ διασπαθισθέντος δημοσίου πλούτου, κ. κ. Κουμουνδοῦρος καὶ Δεληγιάννης, παρέστησαν μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου των καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς παραστάσεως.

—

Τὴν περὶ τοῦ *Ἀνακρέοντος* κρίσιν τοῦ κ. Δεληγιάνη τὴν ἀνέγνωμεν εἰς τὴν *Πρωΐαν*. Τὸ δρᾶμα τοῦ κ. Κορομηλᾶ κηρύσσεται ὑπουργικώτατον καὶ ἑπομένως ὅτι θέλει καταλάβει θέσιν μεταξὺ τῶν ὀλίγων πρωτοτύπων ἔργων.

Τώρα ἀναμένομεν τί θὰ γράψῃ ὁ κριτικὸς τοῦ *Ἐθνικοῦ Πνεύματος* κ. Κουμουνδοῦρος.

ΦΡΕΣΚΑ-ΦΡΕΣΚΑ.

Πολλοὶ ἐπιστρατίαι εἶναι ἄνθρωποι τῆς τάξεως καὶ τοῦ νόμου. Ἐννοοῦν νὰ ἐξαντλήσουν τὴν προθεσμίαν τῶν 50 ἡμερῶν, ἕως τότε δὲ παίζουν μὲ τὴν χωροφυλακὴν τὸ κρυφτό.

Εἷς ἐξ αὐτῶν ἐπὶ τέλους ἀνακαλύπτεται ὑπὸ τοῦ χωροφύλακος, ὅστις τὸν συναντᾷ.

Ὁ ἐπιστρατίας φαίνεται ἄνθρωπος ὅστις διόλου δὲν δυσηρεστήθη ἐκ τῆς συναντήσεως.

— Νὰ πιάσουμε, τοῦ λέγει, ἐν' ἀμάξι, σὲ παρακαλῶ.

— Ὤ! μάλιστα, μάλιστα.

Καὶ ἡ ἄμαξα παρουσιάζεται.

— Ὁρίστε, λέγει ὁ νέος πρὸς τὸν χωροφύλακα, κάμνων εἰς αὐτὸν τὰς τιμὰς τῆς εἰσόδου.

— Ὄχι δὰ ὁρίστε.

— Ὄχι, ὄχι, πῶς γίνεται.

Καὶ ὁ χωροφύλαξ εἰσέρχεται πρῶτος, ἐνῷ τὸ θῦμά του βάζει ὑπὸ ἅτμὸν τὰ πόδια του καὶ ἀκόμα φεύγει.

—

Ἐν τῷ στρατῶνι ἀξιωματικὸς ἔκαμνε θεωρίαν.

Μεταξὺ ἄλλων ἠρώτα ἐπιστρατίαν φοιτητὴν πόσα καὶ τοῖα εἶναι τὰ σκεύη τοῦ στρατιώτου, ἐννοῶν καραβάναις, καρακαζάναις, τενεκέδες καὶ ἄλλα.

Ὁ φοιτητὴς κάμνων ὅτι δὲν ἐννοεῖ ἀπαντᾷ μετὰ βλακώδους μεγαλοφυΐας :

— Σκεύη τοῦ στρατιώτου εἶναι ὁ λοχίας, ὁ ἀνθυπολοχαγός, ὁ ὑπολοχαγὸς καὶ ὁ λοχαγός.

—

Εἰς τὸν *Ἀνακρέοντα* ἀδημονῶν διὰ τὴν βραδύτητα τῆς ἐνάρξεως ἠρώτα εἰς πῶς δὲν ἀρχίζουν.

Ὁ φίλος Π. τοῦ ἀπαντᾷ : Δὲν *ἐγδύθησαν* ἀκόμα οἱ ἠθοποιοί.

—

Ὁ κ. Κορομηλᾶς ἐὰν ἤθελε νὰ παρουσιάσῃ ἑλληνικὸν μῖμον ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὤφειλε πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ ρινίσῃ τὰς ῥῖνας τῶν ἠθοποιῶν, αἵτινες ὑπερεῖθησαν τὰς ἑταίρας.

Ἐσυχαθήκαμε τὸν Ἀνακρέοντα ὅστις ἐσίμωσεν εἰς τοιαύτας σιμὰς ῥῖνας.

—

Ἀλλ' ἐκείνη ἡ μύτη τοῦ Πετρίδου, ὁ καθομαλιᾶς τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου, παρουσιάζετο ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἐνῷ ὁ δυστυχὴς ἀκόμη ἐντύνετο εἰς τὸ καμαρίνι του.

Τί μυτοσιδηρόδρομος !

—

Ἓν ἀνέκδοτον τοῦ ἀποθανόντος υἱοῦ τοῦ ἐνδόξου Ναυάρχου Κανάρη :

Ὅτε ἦν βουλευτὴς τὸ 1868 ἀνέβη εἰς τὸ βῆμα διὰ νὰ ὁμιλήσῃ, τὸν παρηκολούθησε δὲ καὶ τὸ κυνάριόν του τὸ ὁποῖον ὑπερηγάπα καὶ ὠνόμαζεν Ἀνώνυμον.

Ἐκάθησε δὲ ἀκριβῶς παρὰ τὸ ποτήριον ὕδατος τοῦ ῥήτορος.

Οἱ βουλευταὶ ἤρχισαν νὰ ψιθυρίζουν. Καὶ αὐτός :

— Μὴ ταράττεσθε, τοὺς λέγει, ἐνόμισεν ὅτι εἰς *κυνοβούλιον* πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ μέρος του καὶ ὁ Ἀνώνυμος.

—

Ὁ κ. Πεταλᾶς ὁ ἐκδότης *Καζαμίου* τοῦ *Μαγειρικοῦ* εἰς τὴν ἀγγελίαν του προκηρύττει ὅτι αἡ γαστὴρ εἶναι ἡ ῥίζα πάσης ἡδονῆς καὶ ἀγαθοῦ.»

Τί ; Δὲν ἔχει ὑπογάστριον ;

ΤΑ ΠΑΙΡΝΕΙ.

ΣΑΡΑΝΤΑ ΜΕΡΑΙΣ ἡ Ἑλλὰς ἀκόμη ἂν βαστάξῃ
Τὰ παίρνει, δίχως αἷμά της σταλαγματιὰ νὰ στάξῃ,
γιατί καὶ ὡς πολέμαρχο ἂν δὲν τὴν στεφανώσουν
γιὰ ΤΑΝΝΕΡ ἂν τὴν πάρουνε πάλι θὰ τῆς τὰ δώσουν.

De Kock

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ὁ Ἰατρὸς Χ. διώρισεν εἰς τὸν πελάτην του Π. χρῆσιν τακτικὴν οἴνου ὡς δυναμωτικοῦ.

Μίαν πρωΐαν ὁ ἀσθενὴς πρὸς τὸν ἰατρόν του :

— Γιατρέ μου ὅλο πίνω, πίνω καὶ ὅμως δὲν μπορῶ νὰ σταθῶ σ' τὰ πόδια.

—

Πλακιώτης βλέπων μαύρην ἐκίνει τοὺς δακτύλους λέγων:

— Ἆ ! τὸ παραβάζει τὸ ἀσπράδι !

—

Ἡ δέσποινα *** ὁμιλοῦσα περὶ ναυαγίων ἐπιχειρήσεων ἔλεγε :

— Τὸ ὑποβρύχιον τοῦ Γρυπάρη πιστεύω νὰ βυθίζηται περίφημα εἰς τὰ Λουτρὰ τοῦ Δαμασκηνοῦ.

—

Σπαρτιάτην ἐπίστρατον χωρικὸν παρηκολούθει ἡ μνηστή του μέχρι τοῦ μέσου τῆς ὁδοῦ Καλαμῶν· ὅταν ἀπεχωρίσθησαν, αὐτὸς ἔκλαιε.

Ἐξηγούμενος ἔλεγε :

— Δὲν κλαίω αὐτήν, κλαίω τὰ δυώ μου βώδια ποῦ τ' ἄφησα ἔρημα.

—

Νεοσύλλεκτος εἰς τὴν ἐκφώνησιν τοῦ ὀνοματοκαταλόγου ὑπὸ τοῦ Λοχίου ἀπήντα ἐπιμόνως :

— Παρό.

Ὁ Λοχίας τὸν διόρθωνε : παρών.

Αὐτὸς ἐξηκολούθει : Παρό.

Ἐπὶ τέλους ὁ Λοχίας τοῦ φωνάζει : νῦ.

Ὁ νεοσύλλεκτος ἀπαντᾷ :

— Νῦ, κύριε λοχία.

—

Συνδαιτυμὼν φίλοινος πληροῖ πάντοτε τὸ κύπελλόν του σχεδὸν ἄχρι στεφάνης. Ἀφίνει κενὸν μόλις δι' ἓν φίλημα.

Ὁ γείτων του, μετριώτατος οἰνοπότης, τοῦ λέγει :

— Μὰ πῶς βάζεις τόσο πολὺ κρασὶ σ' τὸ ποτῆρί σου ;

— Διότι βάζω λίγο νερό.

—

Περὶ τόπου πάσχοντος φοβερὰν ἔλλειψιν γυναικῶν γράφει εἷς φίλος μας :

« Καὶ ὅμως πρέπει νὰ ὑπάρχουν γυναῖκες, διότι βλέπω μικρὰ παιδιά, ἐκτὸς ἐὰν τὰ κλωσσοῦν εἰς φούρνους.»

—

VI. — Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.

Ζητεῖται ὁ Μαρκήσιος ! Τί γίνεται ὁ Μαρκήσιος Μωρυγνό !

Ὁ μαρκήσιος εἶναι Παρισῖνος. Ἔρχεται δὲ τότε μόνον εἰς τὸ Βαινσαίν, ὁσάκις—λέγουσιν αἱ κακαὶ γλῶσσαι—ἔχει ἀνάγκην χοημάτων, τὰ ὁποῖα δανείζεται ἀπὸ τὸν Κόμητα τοῦ Σαὶν-Μὼρ, ὅστις ἔχει ἄπειρον πρὸς αὐτὸν ἐμιστοσύνην.

Ὁ Μαρκήσιος κατῴκει, ὡς εἴδομεν, ἓν διαμέρισμα τοῦ δευτέρου πατώματος στενῆς τινος ὁδοῦ, ἥτις διέσχιζεν ἐκείνην τοῦ Ἁγ. Μαρτίνου καὶ προχωροῦσα ἔθανεν εἰς τὴν λεωφόρον Σεβαστουπόλεως, ἐνῷ ἡ ποσέκτασις αὐτῆς ὑπὸ ἄλλο πάντοτε ὄνομα ἔφθανε μέχρι τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἁγ. Διονυσίου, διατέμνουσα οὕτω τὰς τρεῖς παραλλήλους ταύταις ὁδούς.

Ἦτο γνωστὸς εἰς τὸν ξενοδόχον του ὁ Μαρκήσιος ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀλεξανδρος, τὸ ὁποῖον ἐπεβαρύνετο εἰς τὰ βιβλία της μὲ τριῶν μηνῶν ἐνοίκια καὶ προγεύματα, μὲ τὰ πλουστικά, τὰ ἔξοδα τοῦ φωτισμοῦ καὶ ἑξήκοντα κάνιστρα ξύλα διὰ τὴν θερμάστραν. Ὁ Ἀλέξανδρος ἦτο ὑπάλληλος —τοῦτο ἔλεγεν ὁ Μαρκήσιος Μωρυγνό, διετείνετο δὲ ὅτι τῷ καθυστεροῦνται μισθοὶ δύο μηνῶν καὶ συγχρόνως ὅτι ἤλπιζεν ἐντὸς ὀλίγου νὰ κληρονομήσῃ ἀνώνυμόν τινα θείαν του. Ὅ,τι ἐδανείζετο ἀπὸ τὸν Κόμητα τοῦ Σαὶν-Μὼρ ὁ Μαρκήσιος δὲν τὰ ἔδιδε ποτὲ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, τὰ ἐφύλαττε δι' ἑαυτόν, δηλαδὴ διὰ τὸ ἀπόγευμα καὶ τὰς νύκτας, ὅτε ἦτο ὁ Μαρκήσιος, διότι μέχρι τῆς μεσημβρίας ἦτο ὑπάλληλος.

Ἀλλ' ἡ ξενοδόχος, ἥτις δὲν ἠδύνατο νὰ περιμένῃ τὸν θάνατον τῆς θείας τοῦ Ἀλεξάνδρου διὰ νὰ πληρωθῇ ἐπεσκέπτετο καθ' ἑκάστην πρωΐαν τὸν Μαρκήσιον—τὸν Ἀλέξανδρον ἤθελα νὰ εἴπω—καὶ ἐζήτει τὸ ἐνοίκιον καὶ ἄλλα ὀφειλόμενα.

— Ἆ ! νὰ σᾶς εἰπῶ κ. Ἀλέξανδρε ... Ἐγὼ δὲν ἐνοικιάζω τὸ σπῆτί μου διὰ τίποτε—ἔλεγε—ἀρκετὰ ὅτι σᾶς περιέμενα τόσον καιρόν.

— Ὀλίγας ἡμέρας ἀκόμη, πέντε .... τρεῖς, κυρία Βερνών, καὶ θὰ πληρωθῆτε μέχρις ὀβόλου. Καθήσατε παρακαλῶ.

Καὶ ἐσήμανε τὸν κώδωνα, ἐφάνη ἡ ὑπηρέτρια.—Μαρία—μίαν φιάλην Μαλάγα. Καὶ ἀνοίξας τὸ ἀρμάριόν του, τὸ ὁποῖον ἦτο καὶ ὁ καθρέπτης του συγχρόνως, ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης του διάφορα γλυκύσματα, δίπυρα καὶ ὀπώρας ζαχαρωμένας.

Ἡ οἰκοδέσποινα ἐκοῦσα ἄκουσα ἔδωκεν εἰς τὴν Μαρίαν τὰ κλειδία καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψεν αὕτη μὲ τὴν φιάλην τοῦ ὡραίου οἴνου τῆς Μαλάγας.

— Κυρία Βερνὼν —εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος ἀνοίγων τὴν φιάλην καὶ πληρῶν τὰ ποτήρια— δὲν πρέπει νὰ ἀνησυχῆτε διόλου· θὰ πληρωθῆτε σᾶς λέγω μέχρι λεπτοῦ.

— Ναί· ἀλλὰ διὰ νὰ ἤμεθα φίλοι πρέπει νά μοι δώσητε κάτι τι τοὐλάχιστον, ἑκατὸν πενῆντα φράγκα . . .

— Τόσα μόνον! ἆ ! Κυρία Βερνὼν, ἂν μοι τὸ ἐλέγατε, θά σας εἶχον πρὸ πολλοῦ εὐκολύνει. Πενῆντα φράγκα . . . δέχεσθε ἀπέναντι ;

Ἡ Κυρία Βερνὼν ἐπίστευε καὶ δὲν ἐπίστευεν εἰς ὅ,τι ἤκουσε. Συνειθισμένη νὰ καταβαίνῃ ἄπρακτος καὶ μὲ κενὰς τὰς χεῖρας, ἤρχισε νὰ ἀπορῇ καὶ νὰ παραξενεύηται ὅτι τὴν φορὰν ταύτην θὰ κατέλθῃ μὲ πεντήκοντα φράγκα. Ἀλλ' ὁ Μαρκήσιος εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὴν προτεραίαν τὸν Κόμητα τοῦ Σαὶν-Μὼρ καὶ ὁ ἀναγνώστης ἐννοεῖ διὰ τί ἠδύνατο ὁ Ἀλέξανδρος νὰ δώσῃ ἀπέναντι πεντήκοντα φράγκα. Ἐξήγαγε λοιπὸν ἐκ τοῦ κόλπου ὡραῖον ἐκ ῥωσσικοῦ δέρματος χαρτοφυλάκιον καὶ ἐνεχείρισεν εἰς τὴν ξενοδόχον του ὡραῖον χαρτονόμισμα.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Κυρίας Βερνὼν ἐσπινθηροβόλησαν ὑπὸ χαρᾶς καὶ λαμβάνουσα τὸ χαρτονόμισμα τὸ ἔθεσεν ἐντὸς τοῦ ἰδικοῦ της βαλαντίου.

— Τοὐλάχιστον αὐτὰ εἶναι κάτι τι—εἶπεν εὐχαριστοῦσα τὸν πελάτην της—καὶ ὅταν εὐκολυνθῆτε . . .

— Θὰ ἔχετε τὸ ὑπόλοιπον ! — Εἰς ὑγείαν σας λοιπὸν— εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος ὑψῶν τὸ ποτήριόν του πλῆρες. —Εἰς ὑγείαν σας κ. Ἀλέξανδρε— εἶπεν ἡ ξενοδόχος καὶ μετ' ὀλίγον ἐνθουσιασθεῖσα ἐκάλεσε τὴν Μαρίαν νὰ φέρῃ καὶ ἑτέραν φιάλην Μαλάγα. Ὅτι καὶ ἡ φιάλη αὕτη ἔμελλε νὰ περάσῃ εἰς τὸν λογαριασμὸν τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου εἶναι περιττὸν νὰ τὸ εἴπωμεν. Ἄλλως τε καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐγνώριζε κάλλιστα τὴν κ. Βερνὼν καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ ἀναβάλῃ ἐς ἄλλοτε τὸ φιλοδώρημά της, αὕτη δὲ ἐπιδεικνύουσα ζῆλον ἀμέσως ἐκάλεσε τὴν Μαρίαν νὰ τὴν ἐπιπλήξῃ, διότι ὁ καθρέπτης τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου δὲν ἦτο καθαρισμένος καὶ διότι ἄφινε πολλὴν στάκτην εἰς τὴν ἑστίαν.

(Ἀκολουθεῖ).

Κ. Ξένος.

Ὁ ταγματάρχης Μ*** εἶναι πρότυπον ὡραιότητος καὶ αὐστηρότητος.

Προχθὲς κύριοί τινες παρευρίσκοντο εἰς τὰ γυμνάσια τοῦ ὑπ' αὐτὸν τάγματος καὶ :

— Τί λένε πῶς τὰ τάγματα ἔχουν ἑξακόσους καὶ ἑφτακόσους ἄνδρας ; Ἐγὼ ἐδῶ δὲν βλέπω οὔτε ἑκατό.

— Μὰ μὴ κυττᾶς αὐτὸ τὸ τάγμα· ἐδῶ γυμνάζονται μόνον οἱ ὀλίγοι ποῦ δὲν εἶναι 'στὴ φυλακή.

—

Εἷς τῶν ἰατρῶν τῆς πρωτευούσης ἔχει μονομανίαν μὲ τὸ γάλα. Ὅλαι αἱ ἀσθένειαι κατ' αὐτὸν θεραπεύονται διὰ τοῦ γάλακτος ἢ προέρχονται ἐξ αὐτοῦ.

Ἐπεσκέφθη πρό τινων ἡμερῶν τὴν Κυρίαν Χ*** πάσχουσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ :

— Τί ἔχουν, γιατρέ, τὰ μάτια μου ;

— Ἄ, κυρία, *ἔν εἶδος γάλακτος.*

—

Καὶ ἕνα καλαμπουράκι τῆς *Ἀράχνης μας.*

Ἐκ τοῦ πύργου της μᾶς γράφει ὅτι ὅταν ἐταξείδευε, τὸ ὡραῖον φύλον τὸ ἀντιπροσώπευε μ' ἀραπίνα.

Καὶ ἐπιλέγει : *ἄρα πεῖνα* ἀπὸ γυναῖκας.

ΚΕΦΑΛΛΟΝΗΤΙΚΑ.

—

Ἐν Ἀργοστολίῳ, *19 Αὐγούστου.*

ΑΝΑΦΟΡΑΙ ΕΠΙΣΤΡΑΤΩΝ.

—

Τὸ τελευταῖον Βασιλικὸν Διάταγμα περὶ ἀναβολῆς κατατάξεως τῶν ὑπαγομένων εἰς τὸ ἄρθρον 33 τοῦ στρατιωτικοῦ νόμου ἐγέμισε τὴν νομαρχίαν διαφόρων ἀναφορῶν ἐξ ὧν ἀριδήλως καταφαίνεται ἥτε γονιμότης τῶν ἀναφερομένων περὶ τὴν εὕρεσιν λόγων ἐξαιρέσεως καὶ τὸ φιλοπόλεμον τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων. Ἐκ τῶν ἀναφορῶν τούτων ἐκλέγομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος δύο, ὧν τὴν γνησιότητα ἐγγυούμεθα.

Ἀναφορὰ Κ. Ρ. κτλ.

Ἄγω τὸ 24ον ἔτος τῆς ἡλικίας μου καὶ ἡ τύχη πρωΐμως μὲ ἐοχέτισε μὲ τὸν Κερδῶον Ἑρμῆν, ὅ,τι δὲ ἔχω εἶνε ἐσπαρμένον ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Διὰ τὰς ἁμαρτίας μου ἐνυμφεύθη πρωϊνώτερα καὶ καρποὶ τῶν κόπων μου εἶνε τρία κουκλάκια. Τὸ ἄκουσμα τῆς κατηραμένης λέξεως *ἐπιστρατεία* μοῦ ἐχάλασεν ἀμέσως τὸν στόμαχον, καὶ ἡ θέα τοῦ *φύλλου πορείας* μὲ ἐνήργησεν ὡς τὸ ὀραστικώτερον τῶν καθαρσίων. Μάρτυς ἀψευδέστατος των γραφομένων εἶνε τὸ *πανταλόνι* μου τὸ ὁποῖον ἠναγκάσθησαν νὰ μοῦ ἀποσύρωσιν οἱ κληπῆρες ὅπως μὲ σώσωσιν ἐκ τοῦ βορβόρου εἰς τὸ ὁποῖον αἰφνης ἐβυθίσθην.

Τὸ *πανταλόνι* μου παρακατέθεσα ἔκτοτε ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς μοιραρχίας, ὅπως ἐπικαλεσθῶ ἐν καιρῷ εὐθέτῳ, συνημμένως δὲ ἀποστέλλω αὐτὸ εἰς τὴν Β. νομαρχίαν ὅπως ὑποβάλῃ ἐγκαίρως εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ συσταθεῖσαν ἐπιτροπὴν, ἥτις ἐν τῇ εὐθυκρισίᾳ της θὰ κρίνῃ πόσον ἐπιβλαβὴς θὰ ἦνε διὰ τὴν σύγχυσιν τὴν ὁποίαν θὰ φέρῃ εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ ὁ πάσχων τοιοῦτον ἀηδὲς πάθημα ἐπὶ μόνῳ τῷ ἀκούσματι τῆς λέξεως *ἐπιστρατείας* καὶ ἐπὶ μόνῃ τῇ θέᾳ τοῦ *φύλλου πορείας.* **Εὐπειθέστατος.**

—

Ἀναφορὰ Κ. Π. κτλ.

Ἔχω τρία τέκνα, ἤ, διὰ νὰ ἦμαι ἀκριβέστερος, τρία καὶ ἥμισυ, διότι πρὸ 4 1]2 μηνῶν ἡ σύζυγός μου εἶνε ἔγγυος.

Τὸ γράμμα τοῦ νόμου ἀπαιτεῖ τὴν ὕπαρξιν 4 ἀρτίων τέκνων, κρίνων δὲ ἐξ ἀναλογίας ἐκ τοῦ μέτρου τῆς ἡλικίας καθ' ὃ θεωρεῖται ὡς ἄγων τὸ 21 ὁ πρὸ μιᾶς ἡμέρας συμπληρώσας τὸ 20, πιστεύω ὅτι τὸ αὐτὸ μέτρον δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ εἰς τὴν ἰδίαν περίπτωσιν καὶ νὰ θεωρηθῶ ὡς πατὴρ 4 τέκνων διότι ἔχω τρία μὲν ἄρτια, ἓν δὲ ἐν τῷ γίγνεσθαι. Περιττὸν κρίνω νὰ ὑπομνήσω— εἰς ἄνδρας ὧν τὴν σοφίαν καὶ τὴν πρόνοιαν ἀποδεικνύουσιν οἱ ἑκάστοτε δημοσιευόμενοι νόμοι, *ἰδίᾳ* δὲ ὁ τελευταῖος στρατιωτικὸς καὶ τὰ τελευταῖα βασιλικὰ Διατάγματα, ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ ἔχοντος τέκνον ἐν τῷ γίγνεσθαι διατρέχει μείζονα κίνδυνον καὶ ἡ παρουσία αὐτοῦ εἶνε πολὺ ἀναγκαιοτέρα τοῦ ἔχοντος τέσσαρα τέκνα ἄρτια. Ἓν μόνον μειονέκτημα ἔχει ὁ πατὴρ τεσσάρων *νηπίων,* ὅτι διὰ τῆς ἀπομακρύνσεώς του εἶνε φόβος μὴ ἀφίσῃ ἄνευ ἀρκετῶν πόρων τὴν οἰκογένειαν, καὶ ἕνεκα τούτου παρεκτραπῇ ἐξ ἀνάγκης ἡ μήτηρ, ἐν ᾧ ἡ μήτηρ τριῶν *νηπίων* δὲν διατρέχει τὸν αὐτὸν κίνδυνον, διότι ἡ κατὰ ἓν *νήτιον* διαφορὰ σπουδαιότατα ἐλαττώνει τὰς βιωτικὰς ἀνάγκας.

Εὐπειθέστατος.

—

ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΑΙ ΔΙΑΧΥΣΕΙΣ.

—

Εἰς τὸν λιμένα Σάμης τῆς Κεφαλληνίας πρό τινων ἡμερῶν ἐναυλόχησεν ἐπί τινας ὥρας ἕνεκα κακοκαιρίας ὀθωμανικὸν ἀτμόπλοιον κατευθυνόμενον εἰς Ἀντίβαρι καὶ ἔχον φορτίον στρατιώτας. Οἱ πλεῖστοι ἦσαν παῖδες τοὺς ὁποίους βλέπων τις ἐν Ἑλλάδι στρατιωτικὰ ἐνδεδυμένους θὰ ἐξελάμβανεν ἀντὶ *θυμάτων ἐκλογικῶν.* Ὁ ὑγειονόμος ἐπεσκέφθη τὸν πλοίαρχον. Τὰ παιδία περιεκύκλωσαν εὐθὺς τὸν ὑγειονόμον, τινὰ δ' ἐξ αὐτῶν λαλοῦντα τὴν ἑλληνικήν.

— Τί ἔχετε — ἠρώτησαν μὲ γλυκύτητα μὲ τὴν Τουρκίαν ; Ἡ κυβέρνησίς μας δὲν τρέφει μῖσος ἐναντίον σας καὶ ἂν ἀντιστέκεται εἰς τὰς Δυνάμεις εἶνε ὑποχρεωμένη διὰ νὰ κολακεύσῃ τοὺς Ἀλβανούς.

— Καὶ ἡμεῖς μὲ τὴν Τουρκίαν δὲν ἔχομεν κανὲν πάθος. Εἷς τῶν ἀντιπροσώπων τῆς νήσου μας εἶνε ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς ὑπέρμαχος τῆς Τουρκίας καὶ πολλὰ παιδία ἀνεχώρησαν εἰς τὰ ξένα ἀπὸ τὴν νῆσόν μας διὰ νὰ μὴ σταθοῦν οἱ αἴτιοι νὰ χυθῇ περισσότερον τουρκικὸν αἷμα.

— Κρῖμα νὰ μὴν εἰμποροῦμεν νὰ μείνωμεν περισσότερον ἄλλως θὰ ἐπεριμέναμεν νὰ πάρωμεν καὶ ἄλλους τόσον ἀγαπητοὺς φίλους διὰ νὰ τοὺς ἀφήσωμεν εἰς κάμμίαν ἀκτὴν τῆς Δαλματίας.

ΠΑΙΔΙΟΝ ΕΤΙ

εἰς τὴν πρώτην της ἐμφάνισιν ἡ «Θεατρικὴ Ἐπιθεώρησις» ἀλλὰ μὲ πνεῦμα καὶ θέλησιν καλήν, ὑπόσχεται ἔργα ἀνδρικὰ κατὰ τὴν δευτέραν αὐτῆς περίοδον, τὴν χειμερινήν. Καὶ τούτου ἀσφαλῆ εἶναι ἐχέγγυα τὰ ὀνόματα τῶν ἀναφερομένων, ὡς μελλόντων συντακτῶν αὐτῆς.

Ὁ διευθύνων καὶ ἐκδίδων αὐτὸ κ. Ν. Ἰγγλέσης εἶνε νέος φιλότιμος καὶ δραστήριος, τοῦθ' ὅπερ, ἀρκεῖ δι' ὃ ἀνέλαβεν ἔργον, ἀφοῦ ἐν Εὐρώπῃ ἁπλοῖ τυπογράφοι γίνονται περιοδικῶν καὶ ἐφημερίδων διευθυνταί. Ἄλλως τε, ὅταν παρὸ τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ ὑψώνουσιν ἀλαζόνα κεφαλὴν ἄνθρωποι γραμματικῶς ἀστοιχείωτοι, πάσης γνώσεως καλλιτεχνικῆς καὶ φιλολογικῆς ἄμοιροι, διεκδικοῦντες τίτλον ποιητοῦ ἐθνικοῦ ἢ συγγραφέως σοφοῦ, πόσοδος εἶνε, ἂν φοιτητὴς τῆς φιλοσοφίας ἀνελάμβανε **μόνον νὰ διευθύνῃ** περιοδικὸν καλλιτεχνικόν. **Μ.**

ΠΑΤΡΑΙ

—

(*Ἐκ τοῦ ἡμερολογίου ΜΑΡΙΟΥ.*)

1 Αὐγούστου 1880.

Ἑκάστη πόλις εἶνε ἄνθρωπος· ἔχει σῶμα καὶ ψυχήν. Ἡ περιοχή της εἶνε τὸ σῶμα, ἡ κοινωνία της ἡ ψυχή. Ἐκ τοῦ πρώτου δὲν δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ περὶ τοῦ δευτέρου, ὡς ἀδύνατον εἶνε ἐκ τῆς ὄψεως νὰ κρίνῃ τις τὴν ψυχὴν ἀνθρώπου. Ὁ Σωκράτης θὰ ἦτον ἀφῳρημένος ὅτε ἔλεγεν : οἷα ἡ μορφὴ τοιαύτη καὶ ἡ ψυχή.

—

Ὅτε τὸ ἀτμόπλοιον ἐπλησίασε περὶ τὴν 7ην μ. μ. εἰς τὸν λιμένα Πατρῶν, βλέπων μακρόθεν τὰ ἄπειρα καθ' ὅλην τὴν φαινομένην πόλιν φῶτα, ἐφανταζόμην πλήθεις ζωῆς τὰς ὁδοὺς ἐκείνας, κίνησιν ἀπ' ἐδῶ, κίνησιν ἀπ' ἐκεῖ, πλατείαα, κέντρα κόσμου ὡραίου, εὐθύμου, καὶ ἀνυπομόνου νὰ ἐξελθω τοῦ ἀτμοπλοίου.

Ὕβριζον, ἠπείλουν, πολλάκις δὲ ἔκαμνεν ἐκροβιστικὰς διαδηλώσεις ἡ ῥάβδος μου ἐπὶ τῆς ὠμοπλάτης τοῦ λεμβούχου, τοῦ ὁποίου ἡ λέμβος φέρουσα ἑξήκοντα ἐπιβάτας, εἶχε τὴν ταχύτητα γυναικὸς εὐσάρκου, εὑρισκομένης εἰς τὸν μᾶλλον ἐνδιαφέροντα μῆνα ἐνδιαφερούσης καταστάσεως. Ἐπὶ τέλους ἀπεβιβάσθημεν.

Καὶ ἔσπευσα νὰ φθάσω εἰς τὰς πολυκόσμους ὁδοὺς τῶν ὀνείρων μου, νὰ ἴδω, νὰ ἀκούσω, νὰ εὐθυμήσω, ἀλλ' ἔτρεχον δεξιὰ καὶ ἀριστερά, διερχόμενος πάντοτε ὁδοὺς καὶ πλατείας ἐρήμους.

Τότε διευθύνθην εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ ὅτε εἶδον τὴν κλίνην μου τόσῳ ἁβρὰν, προκλητικὴν, ἠννόησα ὅτι ὑπὸ τὰ καλύμματά της ἔκειτο τὴν ὥραν ἐκείνην ἡ *πόλις* τῶν Πατρῶν.

—

Οὐδέποτε ἀπήλαυσα γλυκυτέρου ὕπνου.

Οὔτε κώνωπες οὔτε ὄνειρα. Ὕπνος καθαρὸς ὡς ἀδάμας.

Ἀλλ' ἡ πρωϊνή μου ἀφύπνισις ἦτο κατ' ἀντίστροφον λόγον τοῦ ὕπνου μου θελκτικήν. Ἐγερθεὶς τῆς κλίνης ἐνόμιζον ὅτι τὴν φέρω ὅλην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου. Ἤνοιξα εὐθὺς τὸ παράθυρον καὶ πρὸ τῶν ὀμμάτων μου παρέστη θάλασσα ἀκίνητος, βαθύχρους ὡς παμμέγιστος σμάραγδος, λεπτὴ δὲ αὔρα πτερυγίζουσα πέριξ μου ἔλαβεν ὅλον τῆς κεφαλῆς μου τὸ βάρος ἐπὶ τῶν πτερύγων της, καὶ ὅλος ζωὴ καὶ περιέργεια τότε ἔσπευσα ἔξω νὰ περιέλθω τὴν πόλιν.

—

Ἡ πόλις τῶν Πατρῶν πρώτη ἴσως μετὰ τὴν πρωτεύουσαν ἔχει φθάσει εἰς τοσοῦτο ἀναπτύξεως, διαιρεῖται εἰς ἄνω καὶ κάτω. Ἄνω καλεῖται ἡ παλαιά, κάτω δὲ ἡ νέα πόλις ἥτις πολὺ ταπεινότερον τῆς πρώτης κειμένη, ἤρξατο σχηματιζομένη μετὰ τὸν ἀγῶνα.

Ἡ παλαιὰ εἶνε ἱστορικὸν μνημεῖον μᾶλλον, αἱ οἰκίαι της αἱ πλεῖσται ἐρείπια, ἐξαιρέσει ὀλίγων τινῶν νεοκτίστων. Ἀλλ' ἡ νέα εἶνε ὅλως κατ' εὐρωπαϊκὸν ἐκτισμένη τύπον. Αἱ οἰκίαι της ὑψηλαί, εὐάεροι, κομψαί, φέρουσι τὰ σημεῖα τῆς σημερινῆς προόδου τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, αἱ ὁδοί της εὐρεῖαι, καθαραί, ἄνευ κονιορτοῦ καὶ ἀκαθαρσιῶν, τέσσαρες πλατεῖαι λίαν φιλοκάλως ἐσχηματισμέναι μὲ δένδρα, ἀναβρυτήρια, ἄνευ λάκκων καὶ ῥευμάτων κονιορτοῦ, ἄνευ— τὸ καὶ σπουδαιότερον — jolies parfumeuses.

Ἡ ἀγορά της εἶνε κάλλιστα ἐκτισμένη, ἤδη δὲ ἀνεγείρεται καὶ ἑτέρα ἄνωθεν τῆς ὁποίας θέλουσιν ἐγκατασταθῆ τὰ Δικαστήρια. Ἔχει λέσχην ἐμπορικὴν ἀρκούντως μεγάλην, διερρυθμισμένην ἄριστα, μὲ αἰθούσας σφαιριστηρίου, ἀναγνωστηρίου, συνδιαλεκτηρίου, καπνιστηρίου καὶ καφενεῖον πλουσιώτατον. Ἐκεῖ συναντᾷ τις τὸν κάλλιστον ἀνδρικὸν κόσμον καὶ ἐν γένει δύναται νὰ διέλθῃ πολλὰς ὥρας εὐαρέστους. Τὸ θέατρον μικρὸν μὲν, μέγα ὅμως ἀναλόγως τοῦ φιλομούσου τῶν Πατρέων, κείμενον ἐν τῇ μᾶλλον κεντρικῇ τῆς πόλεως θέσει ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ *Γεωργίου,* εἶνε κομψότατον καὶ ἐξωτερικῶς καὶ ἐσωτερικῶς, δέκτηται πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖ ἡ τέχνη, παραλλήλως δὲ τῷ ἀθηναϊκῷ, θ' ἀπεδεικνύετο Ὀρέρα τῶν Παρισίων. Καθ' ἡμέραν δὲ νέα ἑτοιμάζονται καὶ μέγιστα ἔργα. Ἤδη ἐτιχηματίσθη δεύτερον νεκροταφεῖον τοσοῦτον εὐάερον, δροτερόν, κομψόν, ὥστε οἱ κάτοικοι σπεύδουσιν ἀγεληδὸν καὶ ἀγοράζουν *τόπον* ἐν αὐτῷ, φοβούμενοι μὴ μείνωσιν ἔξω τοῦ παραδείσου, ὃν ὡς πρακτικοὶ ἄνθρωποι ἐφρόντισαν νὰ κάμουν μόνοι των,μὴ προσδοκῶντές τι ἐξ οὐρανοῦ, φαίνεται.

Ἡ φιλοκαλία, ἡ δραστηριότης, ἡ πρὸς τὸν δῆμον στοργὴ τοῦ Δημάρχου τῆς πόλεως ταύτης εἶνε φαινόμενα σπάνια εἰς τὰ χρονικὰ τῆς σήμερον Ἑλλάδος, τῆς πρωτευούσης τῆς ὁποίας ὁ δῆμος διευθύνεται ἀπὸ ἐκεῖνον ὅπου διευθύνεται.

Τὸ σῶμα λοιπὸν *τῶν Πατρῶν εἶνε καλλιτεχνικόν.* Ἡ ψυχή ;

— Καὶ ποῦ εἰμπορεῖ νὰ ἴδῃ τις κόσμον ;

— Εἰς τὴν μουσικὴν, τρίτην, πέμπτην καὶ Κυριακήν.

— Ἀλλοῦ ποῦ ;

— Πουθενά.

Μὲ κατέπληξεν ἡ μουσικὴ αὕτη ἰδιοσυγκρασία τῶν Πατρέων. Δὲν ἐξέρχονται διὰ νὰ ἀναπνεύσουν, ἀλλὰ μόνον ὁσάκις πρόκειται ν' ἀκούσωσι μουσικήν. Τότε ἀνεπόλησα τὸ *ἄμουσον* τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες. ἔχουσι δώσει ἀποκλειστικὴν νομὴν ἐπὶ τῶν μουσικῶν εἰς τὰ ὦτα τῶν τροφῶν καὶ τῶν gouvernantes.

Ἐμπρός λοιπὸν εἰς τὴν μουσικήν. Καὶ ποῦ παίζει ;

— Εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Γεωργίου.

—

Ἄνδρες, ἄνδρες, ἄνδρες, παντοῦ ἄνδρες ! Ὦ; ἐπὶ τῆς ἄμμου ἀκτῆς ἀκτινοβολεῖ ποὺ καὶ ποὺ τεμάχιον ὑέλου συγκεντροῦν τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας, οὕτω μέσῳ τῆς ἄμμου ἐκείνης τῶν ἀνδρῶν ἀναφαίνονται γυναικεῖαι τινὲς κεφαλὰ ἀντλοῦσαι τὴν καλλονὴν καὶ γοητείαν ἀπὸ τὴν σπάνιν τοῦ φύλου των.

Ἠσθανόμην ὅμως τὴν καρδίαν μου ἰδικήν μου, τὰ appartements της ὅλα ἦσαν κενά, ἕτοιμα διὰ νέους κατοίκους, ἔξωθεν τοῦ Πειραιῶς εἶχον ἀποκόψει πᾶν μεταξὺ αὐτῆς καὶ Ἀθηνῶν συνδετικὸν νῆμα, ὥστε οὐδεμία ὑπόνοια ὅτι ἐξ ἐρωτικῆς νοσταλγίας ἔβλεπον τὰς Πατραίας ἀπελάμβανον ὅ,τι ἂν κατεδικαζόμην νὰ φάγω νεροβράστους ἐαφανίδας.

Ποῦ ἡ ζωὴ ἐκείνη καὶ ἡ γοητεία, ἡ παραλύουσα τῆς ψυχῆς τὰς δυνάμεις, ἡ μὲ ὄνειρα γλυκὰ τὸ μέλλον καλύπτουσα, ἡ ἐμβάλλουσα εἰς τὰ χείλη ἱκέτου ταπεινοῦ λόγους. Ποῦ, ποῦ αἱ Ἀθηναῖαι!

—

Ἀλλ' ἐπὶ τέλους διέκρινα εἰς τὸν νεφελώδη ἐκεῖνον ὁρίζοντα ἡλίου ἀκτῖνα. Ὑπὸ τὸν χαϊδεμένον οὐρανὸν τῆς Ἰταλίας πλησθεῖσα μὲ τὰ μῦρα καὶ τὴν αὔραν τῆς χώρας ἐκείνης ἦτον ἡ ζῶσα τῆς πατρίδος της εἰκὼν ἡ Κλαίρη.

Ποίησις καὶ μουσικὴ, ἄνθη καὶ κοράλια, γαλήνη καὶ ἡδονή.

Ἄ, ἡ τρελλὴ ψυχή μου! τῆς ἦλθεν εὐθὺς ὄρεξις νὰ ταξειδεύσῃ εἰς Ἰταλίαν, καὶ ἀκόμη ταξειδεύει!

—

Ἡ μουσικὴ εἶνε στρατιωτική. Ἤκουσα καλῶς ἐκτελούμενα τὸ *ὀρφανὸ*, τὸ *χιλιαῖς φοραῖς ἀγάπη μου*, τὴν *πῆ τα 'ποῦ ἔφαγε ὁ σπανὸς* καὶ δύω πόλκας μαζούρκας.

Κυρίαι καὶ κύριοι περιζωννύουσι τὸν κύκλον τῶν μουσικῶν καὶ κρατοῦντες ἀδιαλείπτως ἀνοικτὰ ὦτα, ὀφθαλμοὺς, στόμα ῥοφῶσι δι' ὅλων τῶν πόρων αὐτῶν τὴν κλασικὴν ἐκείνην ἁρμονίαν.

Φανοὶ πολλοὶ, ἀλλ' ἐκτελοῦντες οἷον καὶ οἱ τῶν ἡμετέρων πλατειῶν προορισμόν.

Σκότος λοιπὸν καὶ ὁριζων στενὸς μέχρις ἀσφυξίας.

Τοιαύτη ἡ μαγνητικὴ βελόνη τῆς κοινωνίας τῶν Πατρῶν.

—

— Καὶ τώρα ποῦ πηγαίνομεν;

— Εἰς τὸν μῦλον.

Ἐδῶ φυσᾷ δροσερὸς δροσερὸς ἄνεμος, καὶ ἡ ἅλμη τῆς θαλάσσης προσβάλλει ἡδέως τοὺς ῥώθωνάς μας, Ἀλλὰ τὸ ὄμμα φυλακίζεται μέσῳ τῶν ἱστῶν τῶν ἑκατέρωθεν τῆς λιμενικῆς αὐτῆς λωρίδος πλοίων. Πολλοὶ ἐκ τῆς μουσικῆς μεταναστεύουσιν ἐκεῖ, ὅπου προσέρχονται καὶ νέοι περιπατητικοί. Εἰς τὴν ἄκραν ὑπάρχει μέγας φανὸς, περὶ τὴν βάσιν δ' αὐτοῦ τειχίδιον ἑνὸς περίπου μέτρου ὕψους, ἐφ' οὗ ζητοῦσιν ἀνάπαυσιν τὰ μετὰ δύο τρεῖς βόλτας ἀποκάμνοντα ἁβρὰ τῶν κυριῶν μέλη. Οὐδεὶς ἀνὴρ κάθηται, ὅλαι αἱ θέσεις παραχωροῦνται εἰς τὸ ἀδύνατον φῦλον.

—

Σημαίνει ἡ ἐννάτη. Ἀκούεται σάλπιγξ ἠχοῦσα τὴν ὑποχώρησιν. Ἐντὸς δύο λεπτῶν χάνω ἀπὸ πέριξ μου πᾶσαν ψυχὴν ζῶσαν.

— Τί συμβαίνει;

— Ἐκτύπησεν ἡ σάλπιγξ, εἶνε ἐννέα καὶ ὅλοι πηγαίνουν σπῆτι των.

— Ἥμαρτον, κύριε! ἀνεφώνησα ποιούμενος τοῦ σταυροῦ τὸ σημεῖον.

Καὶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

—

Οἱ Πατραῖοι καυχῶνται διὰ τὴν ἐξοχήν των, ἀλλὰ μόνον θέαν ἐξοχῆς ἔχουσι. Μακρόθεν, ἀπὸ ὑψηλοῦ τινος σημείου, εἶνε μαγικὴ ἡ ὄψις τῆς σταφιδοκάμπου πεδιάδος ἐφ' ἧς διακρίνει τις σποράδην κειμένους οἴκους ἐξοχικοὺς, λευκοὺς, κομψοὺς, περιβαλλομένους, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ὑπὸ κηπαρίων.

Ἀλλ' ἐγγύθεν τὰ θέλγητρα τῆς ἐξοχῆς αὐτῆς εἶνε τὸ περιπλέκεσθαι εἰς κλήματα ἀμπέλων καὶ τὸ ἀπολαμβάνειν τοῦ μύρου τῆς ἡλιοκαιομένης σταφίδος.

—

Εἰς τὴν ἄκραν τῆς ἐξοχικῆς ταύτης πεδιάδος ἐπὶ ὡραίου ὑψώματος ἀκμάζει εὔδαιμον *ἐπικρατίδιον*. Ἔχει ὁδοὺς καλοὺς, κήπους εὐθαλεῖς, σιδηροδρομίσκον καὶ πολλὰ ἄλλα ἀπολαύσεως ὄργανα. Ἐκεῖ ὑπάρχει καὶ μέγα οἰνοποιεῖον ἀμιλλώμενον πρὸς τὰ ἄριστα τῶν ἐν Εὐρώπῃ.

Εἰς τὸ *ἐπικρατίδιον* αὐτὸ δὲν βασιλεύει βασιλεὺς, ἀλλὰ βασίλισσα, ἥτις, ἀντὶ στέμματος φέρει ἐπὶ τὴν κεφαλὴν κόμην χρυσῆν, καὶ δύω μέλανας ὀφθαλμοὺς βουτημένους εἰς τὴν περιπάθειαν, ἀντὶ ἀδαμάντων.

Τί ὡραία βασίλισσα, καὶ τί ὡραῖα ποῦ τὴν περνοῦν οἱ ὑπήκοοί της!

—

Εἰς Πάτρας ὅστις δὲν ἔχει ἐργασίαν ὑπόκειται εἰς *ὑποχονδρίαν*. Ἡ πόλις εἶνε τὴν ἡμέραν ὅλη θόρυβος καὶ κίνησις ἐμπορική. Ἔμποροι, ἀχθοφόροι, λεμβοῦχοι, κάρρα, κιβώτια, βαρέλια. Τίποτε ἄλλο οὐδὲ βλέπει οὐδ' ἀκούει τις. Καὶ τὸ βράδυ ὕπνον ἢ μουσικήν. Οὐρανὸς ἄνοστος, θάλασσα νεκρά.

Περίλυπος ἀνεπόλουν τὰς Ἀθήνας ὡς ἀναπολεῖ τις ἐρωμένην λατρευτήν.

Αἱ Ἀθῆναι ἔχουν μέλι.

ΤΙ ΘΕΛΩ.

—

Τί ἤθελα, δὲν ἤξευρα. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ γυριοῦσα,
Χωρὶς νὰ ξεύρω τὸ γιατί. Σ τὸν κόσμο ἀπερνοῦσα,
Σὰν ξένος ποῦ ταξείδευε καὶ πάντα ταξειδεύει,
Χωρὶς νὰ ξεύρῃ τί ἐδῶ καὶ τί ἐκεῖ γυρεύει.
Ἤτανε 'μέρα; Ἔλαμπε τὴ νύχτα τὸ φεγγάρι,
Τἀστέρια ποῦ στολίζουνε τὸν οὐρανὸ μὲ χάρι;
Δὲν ἤξευρα. Δὲν ἤξευρα οὔτε 'ς τὴ γῆ ἂν ζοῦσα,
Καὶ μέρα νύχτα 'ς ἄγνωστο σκοτάδι περπατοῦσα.
Τὰ πάντα μαῦρα ἔβλεπα καὶ ἄπλαστα ἀκόμα,
Ζωὴ δὲν εἶχαν, οὔτε φῶς, οὔτε κανένα χρῶμα.
Μὰ ἔξαφνα σ' ἀπάντησα, ὁλόφωτη ἐλπίδα,
Καὶ εἶδα φῶς 'ς τὰ 'μάτια μου, ζωὴ 'ς τὸν κόσμο εἶδα.
Σὲ μιὰ στιγμὴ ἐφάνηκε ἡ νύχτα καὶ ἡ 'μέρα,
Μὲ χιλιάδες εὐμορφιαὶς, μὲ γαλανὸ αἰθέρα.
Καὶ εἶπα, ἀπὸ σήμερα ἐχτίσθηκε γιὰ μένα
Ὁ κόσμος, κ' ἔχει ἄστρα του καὶ ἥλιο του ἐσένα.
Καὶ ἀπὸ τότε τί ζητῶ, τί θέλω ἐδῶ ἠξεύρω,
Τοῦ κόσμου μου τὸν ἥλιο καὶ τἄστρο νὰ λατρεύω.

Σφίγξ.